

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/31/2017
Identifikačné číslo spisu: 1113220484
Dátum vydania rozhodnutia: 13.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1113220484.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. Dušan Paulík, Kukučínova 18, 974 01 Banská Bystrica, správca konkurznej podstaty úpadcu Gemerský sociálny podnik, n.o. „v konkurze“, Ul. 9. mája 691, 980 55 Klenovec, IČO: 42 000 921, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Špitálska 4, 6, 8, 816 43 Bratislava, IČO: 00 681 156, o zaplatenie sumy 1.337.519,19 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 33Cb/133/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/70/2016-163 zo 7. decembra 2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 33Cb/133/2013-132 zo 4. septembra 2015 rozhodol o zamietnutí žaloby a náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov (ďalej aj „sporové strany“). Konštatoval, že medzi úpadcom a žalovaným bola 18. júna 2008 uzavretá Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, číslo zmluvy: NFPI 1023001 (ďalej aj „zmluva“), na základe ktorej sa poskytovateľ (žalovaný) zaviazal poskytnúť nenávratný finančný príspevok prijímateľovi (úpadcovi) z fondov EÚ, po splnení dohodnutých podmienok. Išlo o nenávratný finančný príspevok do výšky, teda nie vo výške, 3.227.544,31 Eur. Podľa zmluvy nárok na vyplatenie vzniká len v rozsahu, v akom poskytovateľ rozhodne o oprávnenosti výdavkov projektu, až po overení výdavkov uvedených v žiadosti o platbu a schválení ich oprávnenosti. Dňa 23. júna 2010 úpadca a žalovaný uzatvorili Dohodu o ukončení zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, číslo zmluvy: NFP27110230001/UKONČENIE (ďalej aj „dohoda“). V dôsledku dohody úpadca nemal vykonávať žiadne aktivity a nemali mu tak vzniknúť ďalšie výdavky, ktoré by požadoval zaplatiť. V dobe uzavretia dohody boli úpadcovi vyplatené finančné prostriedky vo výške cca 1.890.000,- Eur, ktoré mali byť použité na realizáciu dovtedy vykonaných aktivít a nárok na ďalšie finančné prostriedky úpadcovi nemal z čoho vzniknúť, nakoľko už nemal vykonávať žiadne aktivity.

2. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/70/2016-163 zo 7. decembra 2016 (ďalej aj „rozsudok“) na odvolanie žalobcu za aplikácie ust. § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení od 1. júla 2016 (ďalej aj „CSP“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne rozhodnutie za stotožnenia sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu (§ 387 ods. 1, 2 CSP), keď skonštatoval správnosť dôvodov pre zamietnutie žaloby. K námietke žalobcu ohľadom nevykonania auditu ako podmienke pre vyplatenie ďalších finančných prostriedkov uviedol, že dohoda neupravovala ani nesankcionovala nevykonanie auditu, preto bez ohľadu na to, či (ne)šlo o podmienku nemožnú alebo nepodmienujúcu, nemôže byť vykladaná v neprospech žalovaného. Dohoda o ukončení zmluvy je stále platná, audit nebol dokončený a nie je zrejmá ani výška prípadného nároku žalobcu. Žaloba sa aj napriek ust. § 46 ods. 1 ZKR javí ako predčasne podaná.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorým sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podanie dovolania žalobca odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

4. Podľa dovolateľa odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že týmto dovolaním napadnuté písomné rozhodnutia súdov oboch inštancií neobsahujú zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie. V tomto smere poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Súd sa nevysporiadali s argumentáciou žalobcu, že finančné vyrovnanie medzi úpadcom a žalovaným sa malo uskutočniť na základe výsledkov auditu spoločnosťou Deloitte Advisory, s.r.o., ktorý nikdy nebol dokončený, hoci úpadca poskytoval pri vykonávaní všetkých auditov vykonávaných podľa zmluvy a dohody potrebnú a žalovaným požadovanú súčinnosť. O tom v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie nie je žiadna zmienka a odvolací súd vo svojom rozsudku len odkázal na správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie. Podľa žalobcu dojednanie o finančnom vyrovnaní podľa výsledkov auditu je buď podmienkou nemožnou (§ 36 ods. 1 OZ), keďže nikto nie je spôsobilý donútiť uvedenú auditorskú spoločnosť vykonať a dokončiť audit, alebo podmienkou odkladacou (§ 36 ods. 3 OZ), ktorej plnenie žalovaný zámernie zmaril, aby nemusel úpadcovi plniť, napriek úpadcom poskytnutej súčinnosti. Ide pritom o podmienku vymienenú výlučne žalovaným, keďže úpadca nemal možnosť do znenia dohody nijako zasahovať.

5. Dovolateľ zároveň uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie súdov záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, čím je založená prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Ide o právnu otázku nastolenú odvolacím súdom, a to, že môže existovať situácia, kedy pohľadávka úpadcu napriek jednoznačne formulovanému zákonnému ustanoveniu § 46 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom do 31.12.2011 (ďalej aj „ZKR“), nie je po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu splatnou, ako to v tomto prípade tvrdí odvolací súd. Tento názor odvolacieho súdu je podľa dovolateľa v rozpore s ustanovením § 46 ods. 1 ZKR ako aj s účelom ZKR a konkurzného konania, jeho efektívnosťou a zmyslom.

6. Podľa názoru dovolateľa akokoľvek bola v zmluve dohodnutá splatnosť záväzkov žalovaného voči úpadcovi, tak tieto záväzky sa stali v deň vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu splatnými. Žaloba tiež nie je predčasne podaná, ak výšku splatnej pohľadávky možno určiť v súdnom konaní.

7. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd podané dovolanie ako nedôvodné zamietol. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 420 písm. f) CSP uviedol, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku otázkou vykonania auditu riadne zaoberal a konštatoval, že ide o „prípady“ nárok úpadcu, ktorý žalobca nepreukázal. Preto bol správny záver odvolacieho súdu o predčasnosti žaloby, resp. že žalobca neuniesol dôkazné bremeno o existencii ním

uplatňovaného nároku a jeho výšky. Podľa žalovaného žalobcovi ako správcovi konkurznej podstaty úpadcu, ktorý disponuje všetkými potrebnými podkladmi súvisiacimi so zmluvou a platbami poskytovanými na jej základe, napriek nedokončeniu auditu nič nebránilo preukázať tvrdenú oprávnenosť uplatneného nároku inými dôkaznými prostriedkami.

8. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaný uviedol, že ho považuje za nesprávny, keďže predmetom konania súdov oboch inštancií nebola skutočnosť, či sa pohľadávka vyhlásením konkurzu stala splatnou, ale jej existencia, resp. jej výška, ktoré žalobca nepreukázal. Žalovaný poukázal na svoju argumentáciu uplatnenú pred súdom prvej inštancie a zdôraznil možnosť poskytnutia finančného príspevku úpadcovi až po splnení podmienok dojednaných v zmluve, resp. v dohode, len v rozsahu v akom poskytovateľ rozhodne o oprávnenosti výdavkov projektu.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) a ktorá spĺňa podmienku právnického vzdelania podľa ust. § 429 ods. 2 písm. a) CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

10. Dovolanie žalobca podal po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj „CSP“). Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

12. Podľa ust. § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa ust. § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

14. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza, že dovolateľ videl dôvod prípustnosti dovolania v ustanovení § 420 písm. f/ CSP, ako aj v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Otázka kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania bola riešená v uznesení veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 19. apríla 2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017, podľa ktorého kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 CSP a § 421 CSP je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska ust. § 420 CSP.

15. S poukazom na ustanovenie § 48 ods. 3 CSP je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senát dovolacieho súdu rozhodujúci vo veci záväzný. Z tohto dôvodu nie je vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu oprávnený posudzovať prípustnosť dovolania žalovaného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Preto sa dovolací súd obmedzil na posúdenie prípustnosti dovolania žalovaného podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

16. S poukazom na odlišnú úpravu dovolania účinnú od 1. júla 2016 na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016, ak dovolateľ v dovolaní namieta vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 CSP, musí v dovolaní jednoznačne uviesť, ktorou z väd zmätočnosti uvedenej pod písm. a/ až f/ je podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, poznačené a zároveň je jeho povinnosťou podľa ust. § 431 ods. 2 SP uviesť, v čom konkrétne táto vada spočíva. Iba ak sú tieto podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k preskúmaniu, či je dovolateľom tvrdený dovolací dôvod aj skutočne daný. Ak v dovolaní nie je jednoznačne uvedené, v čom konkrétne spočíva tvrdená vada zmätočnosti, dovolací súd na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 nie je oprávnený nahrádzať pasivitu dovolateľa, resp. nahrádzať úkony, ktoré bol povinný uskutočniť jeho právny zástupca ako osoba znáa práva a hľadať v texte dovolania, prípadne v predloženom spise, čo by prípadne mohlo predstavovať vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 CSP. Uvedené znamená, že nepostačuje, ak v rámci textu dovolania dovolateľ skonštatuje, že podľa jeho názoru je nejaký čiastkový záver odvolacieho súdu nepreskúmateľný, prípadne arbitrárny, avšak nevedie, že týmto konkrétnym postupom odvolacieho súdu malo, resp. mohlo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. V prípade, ak dovolateľ tvrdenú vadu zmätočnosti vyššie uvedeným spôsobom v súlade s ustanovením § 431 CSP nevyvedie, dovolací súd dovolanie odmietne v súlade s ustanovením § 447 písm. f/ CSP.

17. Existencia niektorej z procesných väd zmätočnosti uvedených v § 420 CSP zakladá prípustnosť dovolania a zároveň jeho opodstatnenosť.

18. Dovolací súd, vzhľadom na viaanosť vymedzenými dovolacími dôvodmi, preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, len v dovolateľom namietanom rozsahu ust. § 420 písm. f/ CSP.

19. Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

21. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP však nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje, že preskúmanie žalobcom vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP je v zmysle kvalitatívnej stránky dovolania možné v časti, kde žalobca namietal, že odvolací súd ani súd prvej inštancie sa v odôvodneniach dovolaním napadnutých rozsudkov „vôbec nevysporiadali presvedčivým spôsobom s podstatnou skutočnosťou mnou ako žalobcom uvádzanou v predmetnom súdnom konaní“, že 23.6.2010 uzatvorili úpadca a žalovaný dohodu, podľa ktorej finančné vyrovnanie sa uskutoční na základe auditu, pričom k ukončeniu auditu doteraz, napriek úpadcom poskytnutej súčinnosti, nedošlo.

23. K uvedenej námietke žalobcu, že odvolací súd ani súd prvej inštancie v odôvodnení svojich rozhodnutí neobsiahli zásadné vysvetlenie dôvodov podľa názoru žalobcu podstatných pre rozhodnutie vo veci, dovolací súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo, vrátane konania a predmetného rozsudku súdu prvej inštancie, konštatuje, že nezistil v dovolaní tvrdený nesprávny procesný postup, ktorý by žalujúcej strane sporu znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

24. Nepochybne do práva na spravodlivý proces patrí právo sporovej strany na preskúmateľné, dostatočne odôvodnené súdne rozhodnutie, s náležitosťami vyžadovanými zákonnou úpravou procesného práva. Ku dňu vydania rozsudku súdu prvej inštancie (4.9.2015) išlo o ustanovenie § 157 ods. 2 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

25. Obdobne podľa ust. § 220 ods. 2 CSP, platného a účinného ku dňu vydania dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (7.12.2016), v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa ust. 393 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

26. Z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003 vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

27. K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

28. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri

Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

29. Rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je možné považovať ho za nedostatočne odôvodnené. Základnými odvolacími námietkami žalobcu sa odvolací súd zaoberal a napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dávalo odpovede na ním vznesené námietky, odvolací súd uviedol na zdôraznenie správnosti jeho záverov aj ďalšie dôvody. Nie je možné dôvodne vytýkať súdom oboch inštancií, že sa vo svojich rozhodnutiach v odôvodnení nevysporiadali s argumentáciou sporových strán k otázke podmienok, za ktorých podľa zmluvy, resp. dohody o jej ukončení, (ne)mohlo dôjsť k vyplateniu finančného príspevku v žalovanej výške, podľa predstáv žalobcu. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že túto argumentáciu žalobcu súd podrobne uviedol na str. 1 až 3 písomného vyhotovenia rozsudku, na str. 4 citoval aplikované zákonné ustanovenia, vrátane žalobcom poukazovaného ust. § 46 ods. 1 ZKR a § 36 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka. Za relevantný pre rozhodnutie však považoval prijatý záver, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre oprávnené vyplatenie ďalšej časti nenávratného finančného príspevku (do sumy 3.227.544,31 Eur). Keďže po uzavretí dohody žalobca už nemal vykonávať žiadne aktivity, akýkoľvek nárok úpadcu na ďalšie prostriedky nemal z čoho vzniknúť. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého potvrdzujúceho rozsudku, ktorý s rozsudkom súdu prvej inštancie tvorí celok, okrem stotožnenia sa s odôvodnením prvoinštančného rozhodnutia, v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, práve k predmetnej argumentácii žalobcu, na ktorú poukázal v dovolaní, na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia uviedol, že žalobca v odvolaní neuvádzal žiadne dôvody, ktoré by priviedli pre neho priaznivé rozhodnutie. Výslovne sa (na str. 4 písomného vyhotovenia rozsudku) vyjadril aj k námietke žalobcu ohľadom nevykonania auditu tak, že dohoda neupravovala ani nesankcionovala nevykonanie auditu, a preto nemôže byť žalovanému ako zmluvnej strane dohody nesplnenie takejto zmluvnej podmienky, bez ohľadu na fakt, či išlo o podmienku nemožnú alebo nepodmienenu, vykladané v jeho neprospech. Odvolací súd uviedol, že dohoda o ukončení je platná a ak audit nebol dokončený, nie je zrejma ani výška prípadného nároku žalobcu a žaloba sa aj napriek ust. § 46 ods. 1 ZKR javí ako predčasne podaná, a to vzhľadom na neustálenú výšku prípadného nevyplateného príspevku.

30. Dovolateľom vytýkaná stručnosť odôvodnenia rozhodnutia sama osebe nie je vadou procesného postupu súdu, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP). Z vyššie uvedeného vyplýva, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa dovolateľ nestotožňuje. Nespokojnosť s právnym posúdením vecí, ktorá je z obsahu dovolania zjavná, dovolateľ subsumoval pod námietky zmätočnosti procesného postupu oboch dotknutých súdov. Nesprávne právne posúdenie však prípustnosť dovolania pre vadu zmätočnosti podľa vymedzeného dovolacieho dôvodu v ust. § 420 písm. f) CSP nezakladá.

31. Dovolací súd dospel k záveru, že obe rozhodnutia súdov nižšej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdny primerane vysvetlili, z akých úvah a dôkazov vychádzali pri otázke vzniku, existencie a oprávnenosti žalovanej pohľadávky (zo zmluvy resp. dohody o jej ukončení), pričom dostatočne jasne, výstižne a presvedčivo vysvetlili, prečo nevyhodnotili žalobcom uplatnený nárok na peňažné plnenie ako preukázaný.

32. Najvyšší súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdov nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 393 ods. 1 a ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom

nedošlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej s ustanovení § 420 písm. f/ CSP. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

35. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.